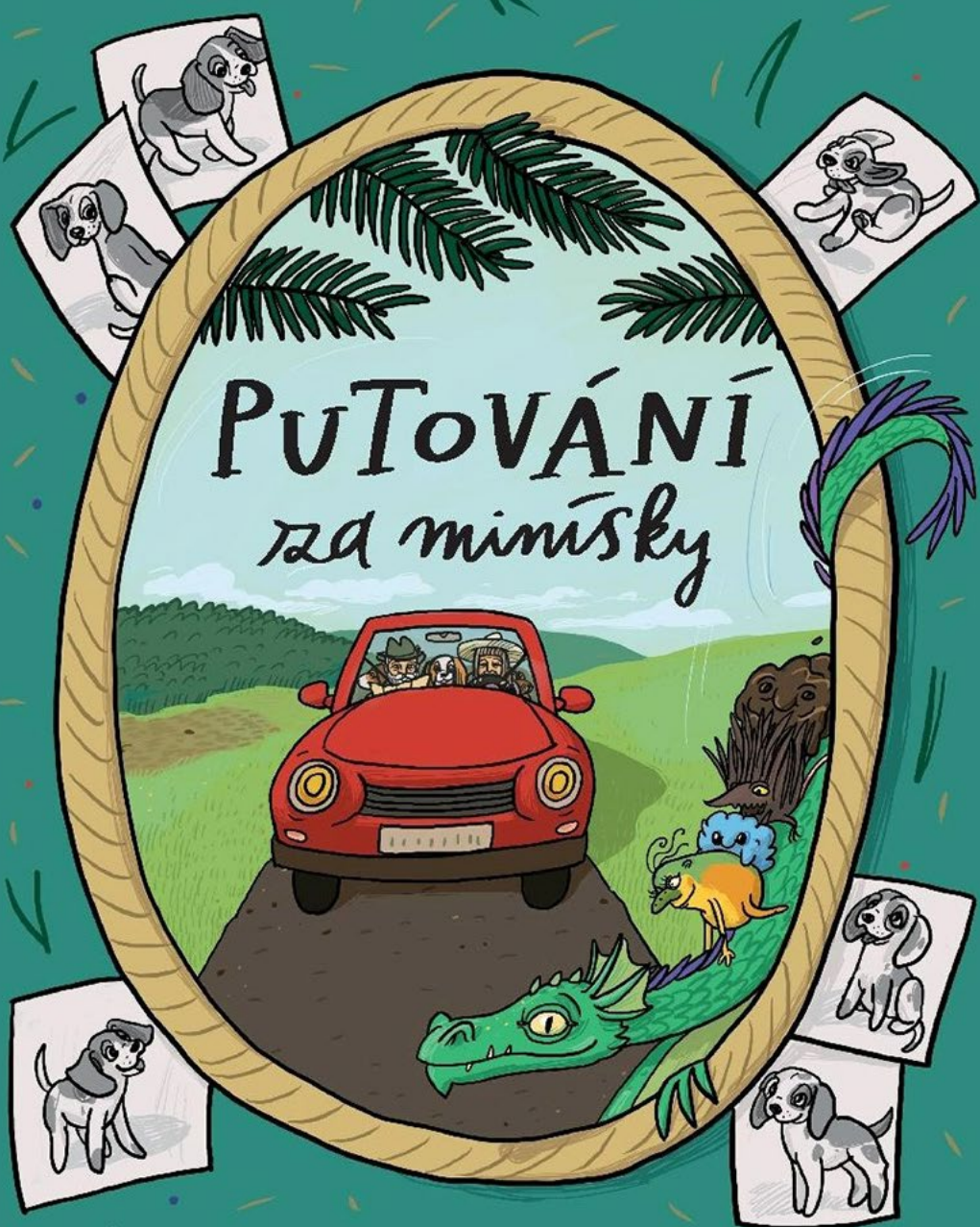

Monika Zoubková

Putování za Minísky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Monika Zoubková
Putování za Minísky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PUŤOVÁNÍ za minúsky

NAPSALA

Monika Zoubková

ILUSTROVALA

Renáta Tšponová

Obsah

1. Byla jednou jedna hájovna
- 7 -
2. Minískové
- 17 -
3. Příběh o psí lásce
- 26 -
4. Attila a Asana
- 34 -
5. Žužla
- 44 -
6. Vzhůru za minísky!
- 54 -
7. Skřítek Olík
- 64 -
8. Svět skřítků a obříků
- 73 -
9. Táborák a strašidelné mecheche
- 86 -
10. Uštěkané střeštiprdlo
- 97 -
11. Bubáci na cestách
- 106 -
12. Víla Dortěnka
- 116 -
13. A je to v pytli!
- 127 -
14. Prdůch
- 138 -
15. Šutrofka Lekavá
- 148 -
16. Kůroslov Nenažraný a láska všemocná
- 158 -

věnuji
Emmě a Stelle

1.

Byla jednou jedna hájovna

Les jako každý jiný, řeklo by se, ale první pohled často klame. Tento les, o kterém vám budu vyprávět, a který ležel v samém srdci Českého ráje, nebyl vůbec, ale vůbec obyčejný. Mezi stromy a kapradím, pod mechem či v borůvčí se schovávala nejedna prapodivná bytůstka. Taková, na kterou věří jen málokdo, nejvíce ovšem děti. V tomhle lese totiž bydlela strašidla! Ale začneme popořádku.

V každém pořádném lese bývá hájovna a v ní pan hajný. A tady tomu nebylo jinak. Hajný tohoto lesa se jmenoval Kamil Nečásek. Byl to statečný a pracovitý chlapík, který nezkazil žádnou legraci. Ale když se přece jen děla nějaká nepravost, uměl si i pěkně zaklít a zahartusit. Bydlel ve staré hájovně už mnoho let a pečlivě se den co den staral o to, aby bylo v jeho lese vše, jak má být. Na hlavě nosíval klobouk se sojčím pírkem a po kapsách vždy trochu jehličí a pár šišek. A i když už měl na krku šest křížků, nebylo to znát. Štrádoval si to lesem jako zamlada a na loupání v kříži ani na pochroumané koleno pranic nedbal. Les byl jeho domovem, ve kterém si už jako malý rád hrával a kterému uměl naslouchal nejen ušima, ale hlavně srdcem.

Ke každému hajnému patří lovecký pes, a tenhle hajný Kamil měl rovnou tři – jezevčíka Broka, voříška

Fleka a bíglici Princeznu. Byla to smečka těch nejlepších pejsků, jaké by si každý hajný mohl přát.

Ale v hájovně nezůstalo jen u pejsků. Po dvorku pobíhaly čtyři slepice – Růža, Bláža, Mařka, Žofka, a taky kohout Hugo, který nad nimi držel ochranné křídlo.

V králíkárně si lebedili dva naducaní králíci Servác s Bonifácem a na lavici před hájovnou mhouřila očka černá kočka Kiki.

Pravou rukou pana hajného nebyl nikdo jiný než paní Rozárie Rajská. Usměvavá a vlídná po celý den, se srdcem na dlani a voňavým koláčem vždy na stole. Když hajného něco trápilo, dokázala jeho chmury zaplašit jako mávnutím kouzelného proutku a vykouzlit mu úsměv na jeho vousaté tváři. Na všechno se uměla dívat z té lepší stránky. Pan hajný Kamil o ní s něhou říkával: „Je to víla. Víla je to, a basta.“

Byli s Rozárií moc rádi, že se jejich cesty šťastnou náhodou zkrřížily a na stará kolena tak našli jeden druhého.

Pejscí Brok, Flek a Princezna měli svého pána i paní Rajskou moc rádi. I oni pomáhali v hájovně udržovat veselou náladu. Když třeba hajný někdy brblal, pejscí ňafali, dováděli, tahali ho za nohavice, aby

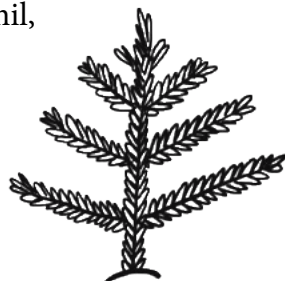
si s nimi šel hrát, až se pan hajný nakonec usmíval jako měsíček na hnoji. A to bylo dobře! Protože když se smál hajný, smál se celý les a všechno kolem něj. Lidé se smějí pusou a očima, ale takový pejsek se usmívá celým tělem, od čumáčku až po ocas, a není k zastavení. Olizuje svého pána, kňučí a vrtí ocasem tak dlouho, až

je člověk ve smutku dočista poražený. A to je dobře, protože člověk bez smíchu je jako zahrada bez květu.

Ale v hájovně bývalo ke špatné náladě pramálo důvodů, protože bylo pořád co dělat. Opravit okap, natřít plot, shrabat listí, napěchovat krmelce senem nebo zasadit nové sazenice v lesní školce. Navíc měli plné ruce práce se strašidly, která se jim do lesa před časem vloudila. Les, ve kterém kraloval pan hajný Kamil, se totiž stal domovem i pro ně.

Člověk vidí strašidla jen tehdy, když mu to dovolí strach. A když dovolí, nestačí se divit, kolik všemožných bubáků na světě je. A v tomhle lese jakbysmet! Smradivka, Okurcie, Bafík, Ježatice, Zelenivka a mnoho a mnoho dalších bubáků. Strašidla neposedná a zlobivá, legrační a hlučná, mlsná, mazaná a pořouchlá, ale taky učenlivá, srdečná a mazlivá, že by člověk snad ani nevěřil. A právě tahle strašidla si usmyslela, že Český ráj bude rájem nejen pro lidi a zvířata, ale taky pro ně. Zabydlela se v hajného lese a odmítla se hnout. Těch vylomenin a potřestěných nápadů, co neustále vymýšlela! Jejich převýchova dala hajnému a hlavně pejskům pořádně zabrat. Některá se s přimhouřením oka hajného a Rozárie zabydlela dokonce i v hájovně. Ale místo poděkování lezla hajnému v noci do postele. Jak se říká, pro dobrotu na žebrotu. Kolikrát si pak Kamil stěžoval, že se pro tu jejich přítulnost vůbec nevyspí. Ne a ne je z postele vypudit. Až tomu jednoho dne pejsci Brok, Flek a Princezna udělali přítrž. To bylo tenkrát tak...

Strašidla mívají ráda pohodlíčko a teploučko. Smradivka, Zelenivka, Bafík, Ježatice a Okurcie toho byla jasným důkazem. Každou noc se potichoučku vplížila do hajného postele, scvrkla se, co to šlo, aby se tam vešla, a zavrtala se mu pod vyhrátou peřinu. Hajný neměl

v polospánku sílu vzdorovat, čehož pak vždycky litoval. Když se chtěl totiž překulit z boku na bok, nešlo to. Nejednou se se strašidly přetahoval o peřinu, až nakonec skončil na podlaze. Málem by ho ta bubáčiska z postele snad nadobro vystrnadila, kdyby se aspoň trošinku nebránil. Jediné, co ho na tom všem těšilo, že strašidylka vydávala teplo jako termofoř. Což obzvláště v zimě, když k ránu vychládala kamna, nebylo vůbec k zahoeení.

„Jen kdyby to nebylo každou noc,“ povzdechl si pokaždě.

Takže brblal vždy jen tak dlouho, než zase usnul. Ráno byl ovšem celý rozlámaný a nerudný. A přísahal si, že příští noc s nimi pěkně zatočí. Ale strašidla ho pokaždě znovu přechytračila.

Paní Rajskou strašidla netrápila lezení do postele, ale taky jí nedala spát. Chrápání madam Okurcie a funění Smradivky jí trhala sny na kusy. Paní Rozárie mívala spánek jako na vodě, lehounký jako motýlí křidélka. Ne nadarmo ji hajný Kamil nazýval vílou. Rozárie se každou noc převalovala ve své posteli ze strany na stranu, mlaskala na strašidla a zacpávala si uši. I odvar z bylinky kozlíka si na noc vařila, ale zabrat se jí stejně nedařilo. Často kvůli strašidlům až do svítání nezamhouřila oko a chodila po hájovně jako bludička.

Hajný s paní Rajskou tehdy nevěděli, kudy kam. Ploužili se ve dne i v noci hájovnou jako mátohy. Nebylo jim do řeči, natož do smíchu. Na dobu, kdy se pořádně vyspali, už jen s povzdechem vzpomínali. A i když na noc zavřeli dveře na zámek, strašidla se protáhla zdí. Přemlouvání, prosby, zákazy. Nic nepomáhalo. Nešlo to s bubáky po dobrém ani po zlém. A když se pak ještě po lese rozkřiklo, jaké hezké živobyť Zelenivka, Smradivka, Ježatice, Okurcie a Bafík v hájovně mají, začala se k nim stahovat další bubáčiska. To už bylo opravdu ouvej.

Příšerky Šumík, Lenivka nebo Bojínek žadonily a fňukaly, škrábaly drápky jako kočka, že chtějí taky do teplé postýlky. Celá hájovna

byla v bubáckém obležení. A to už bylo moc i na hajného jezevčíka Broka.

Pár strašidel ještě snesl, ale i jeho trpělivost měla své meze. Jednoho dne se velmi dopálil, nečekal na povel hajného a pustil se do cizáckých strašidel hlava nehlava, že z nich udělá fašírku. A i když mu strašidla spílala a vyhrožovala, že ho budou v noci chodit strašit, vyprovodil je s vrčením za plot. Brok měl pro strach uděláno.

„Naše hájovna není žádný holubník,“ štěkal za nimi.

Dumal nad tím, jak z hajného postele vystrnadit i ta jejich zdomácnělá strašidla. Brok začal mít o své lidi velkou starost. Takový dobrý spánek vykouzlí každému radostné ráno a chuť do života. Ale jeho páníčci se už vůbec neusmívali. Hajný vypadal jako bluma a paní Rajská dokonce připálila třešňovou bublaninu! To se jí ještě nikdy předtím nestalo.

„Takhle už to nemůže jít dál,“ uvažovali pejsci Brok s Flekem a Princeznou, když leželi společně u boudy.

Strašidla měla v hájovně svůj pelíšek k odpočinku, stejně jako všichni ostatní. Vždyť jim pan hajný vystavěl přístěnek hned vedle hájovny a paní Rajská jim ho vystlala senem a slámou, aby tam měla bubáčka pohodlíčko. Dokonce jim vyšila na polštářky monogram, aby mělo každé svůj. Ale strašidla se tam ani neohřála a radši se rozvalovala hajnému v posteli. Ani strašit už nemusela!

„Jsou to nevděčníci. Já jim to spočítám! Jakápak postel?! Co je to za móresy! Tohle už musí jednou pro vždy skončit,“ podrbl se

za uchem rozzlobený jezevčík Brok a voříšek Flek s bíglíci Princeznou mu ňafáním přitakávali.

A tak se Brok, přestože to byl starý a unavený pes, rozhodl hnát každou noc zdomácnělá strašidla z hájovny ven. Ustlal si přímo u hajného postele, aby ochránil svému pánovi klidný spánek. Voříšek Flek zase držel stráž před hájovnou. Jenže vykutálená strašidla si počkala, až pejsky skolí spánek, a vloudila se k hajnému zas. Byl to věčný boj, kdo s koho. I pejskům začaly docházet síly.

Bíglíce Princezna byla chytrá psí holka, a tak všechno zpovzdálí pozorovala od své boudy. Nepouštěla se s Brokem a Flekem do nahánění strašidel, pranice ji nikdy nebavily. Raději přemýšlela, jak na strašidla vyvrát. Nemohla se už dívat, jak se Brok s Flekem každou noc namáhají a hajný s paní Rajskou ztrácejí chuť do života. A napadla ji spásná myšlenka. Hájovnu natrou smolou. Ta zabrání strašidlům procházet skrz, protože taková smola zalepí každou skulinku a nikdo se přes ni neprotáhne tam ani ven, to ví každé malé dítě! A tak se taky stalo.

Strašidla kvílela a prskala. Loudila a žadonila, že chtějí do hajného postýlky. Marně hledala, kudy by se do hájovny protáhla. Vymýšlela, že se venku bojí, a kdesi cosi. Spouštěla strašidelné kejkle. Až se nakonec přece jen umoudřila. A paní Rozárie jim za to slíbila odměnu. Když budou hezky spinkat ve svém pelíšku a nebudou v noci lumpačit, tak jim vždycky před spaním poví pohádku a zazpívá ukolébavku. To se jim líbilo. A tak se každý večer z přístěnku ozývalo: „Halí belí, strašidla v zeli a bubácci v petrželi.“

Rozárie jim po pohádce na dobrou noc načechrala polštářky a s písničkou na rtech čekala, až se i nejmenší strašidýlko Bafík pohrouží do svého snu. To se jim to usínalo. A všem ostatním konečně taky.

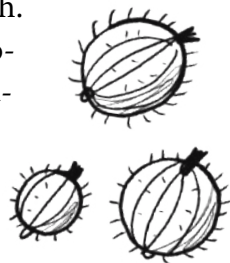

A od té doby se hajný s Rozárií nemuseli přetahovat se strašidly o klidný spánek. Hájovna potřená smolou sice nevypadala tak hezky jako dřív, zato mohli všichni nerušeně spát. Paní Rozárie si opět prozpěvovala a nepřipálila už žádný koláč ani žádnou bublaninu. Hajný Kamil si vesele pískal a bafal z fajky. V hájovně začal panovat kýžený klid.

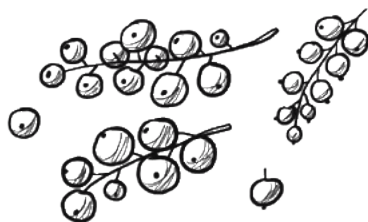
Strašidla v noci začala sekat dobrotu. Nebyla by to ovšem strašidla, kdyby se o nějakou tu neplechu sem tam nepokusila.

Nejednou přikolíčkovala kočku Kiki na prádelní šňůru. A nebo jí na ocas přivázala koště. Prý, aby byla konečně k užítku. Nebo vynesla slepice na střechu a ony pak vystrašeně kvokaly, že nemůžou dolů. Strašidla se pochechtávala a škodolibě je povzbuzovala: „Leť, ptáku, leť! Slípko, seš pták, nebo ne?! Tak se ukaž!“ Nebohé slepice zachránil až pan hajný. A kohoutovi Hugovi strašidla vytrhala dlouhá ocasní péra na indiánskou čelenku. Nezalekla se ani jeho ostruh a ostrého zobáku. A taky plivala do komína, aby uhasila oheň. To jim pak paní Rajska hrozila vařečkou, že budou mít utrum a přestane jim číst pohádky. A když nezbednosti přece jen přesáhly únosnou míru, povolala Rozárie hajného a ten začal z plných plic zpívat. Zjistili totiž, že strašidlům jeho zpěv děsně vadí. Stačilo pár tónů a bubáčka začala úpěnlivě škemrat, aby pan hajný přestal hýkat, že jim to trhá jejich strašidelné uši.

Hajný Kamil totiž neměl prazádný hudební sluch. I hejkal by mu mohl závidět. Kdyby na to Kamil s Rozárií přišli dřív, nemuseli se tak dlouho trápit nespavostí. Strašidla by si pod pohrůžkou hajného zpěvu lezení do postele určitě rozmyslela. Inu, po bitvě každý generál.

Ale jinak se jim žilo hezky. Paní Rajská všechny často s úsměvem pozorovala. Úsměv zmůže ledacos, přemůže i chmury či malicherné půtky. I takový deštivý den a všeliké nesnáze se s úsměvem lépe

překonávají. To právě Rozárie věděla. Pod jejíma rukama rozkvetla i dříve zpustošená zahrádka. Zasadila do záhonků zeleninu a k plotu rybíz a angrešt. A u kompostu vysadila bylinky. Mátu, pažitku, petržel, kopr, bazalku, majoránku, ale i třeba takový myší ocásek, což je lidový název pro řebříček. Její levandulový záhon voněl až do vesnice. Hájovna vypadala jako ze škatulky, radost pohledět. Rozárie vyprášila každý kout, nikde smítko prachu, jen sem tam někde nechala trochu jehličí, to v hájovně být musí. A taky pavučinky zůstaly na svých místech.

„Pavoucci nosí štěstí, moji milí,“ usmála se vždycky a naopak pavoučkovi poděkovala, že u nich přebývá.

A když byla paní Rajská hotová s úklidem, zavřela se do kuchyně. Odtud se pak linul nejen její zpěv, ale taky lahodná vůně všemožných pokrmů. Pejsci se předháněli v dohadování, čím je dnes Rozárie asi překvapí. Pekla, smažila a dusila. Ať už uvařila pro pana hajného, nebo pro pejsky či pro kočku Kiki, všechny talíře a misky zůstaly vždy dočista vylízané. A hrnce se zbytky patřily strašidlům. Ta už na ně pokaždé nedočkavě čekala. Popadla je do pazourků a bleskurychle s nimi vyletěla na střechu. Tam je vylízala svými jazyky tak důkladně, že hrnce vypadaly zase jako nové. Paní Rajská se jen někdy výchovně zamračila, když zaslechla jejich hlasitě mlaskání. To si neodpustila poznamenat, že mlaskání a vylízování talířů není společensky slušné. Ale taky věděla, že je to ta největší pochvala a uznání za její kuchařské umění. Panu hajnému vždy něžně otřela ubrouskem vousy od rajské či koprovky. Starala se o něj láskyplně, jako o malého broučka.

„Nebylo nám nic a je nám líp,“ prohlásila vesele vždy, když odnášela prázdné talíře.

Těšilo ji, že má komu vyvařovat a že jejím strážníkům tak moc chutná.

Jak vidno, v hájovně to žilo jako v úle.

Pan hajný rád sedával na zápraží, v ruce koláč, a drbal své pejsky za ušima. Někdy zavzpomínal, jak žil v hájovně ještě docela nedávno sám jen se svým Bročkem, a jak se mu život na stáří šťastně otočil. Usmíval se pod vousy a pozoroval šumící les. V hájovně už sice nekráloval jenom on, ale vůbec mu to nevadilo.

Strašidla si špitala v přístěnku a spřádala plány na další legrácky a neplechy. Měla ráda zahálku, a tak se nejradši někde povalovala.

Zato paní Rajská zahálet neuměla. Buď se nořila do svých záhonů, nebo kuchtila nějakou další dobrotu. A taky si ráda vzala do houpacího křesla knížku, nasadila brýle na čtení a četla ostatním pohádky. Anebo pletla teplé ponožky, šály a čepice na zimu.

Slepice s kohoutem Hugem se spokojeně popelily a zobaly zrní.

Králíci Servác s Bonifácem ve svém kotci okusovali lupení.

Kočka Kiki se líně vyhřívala na okně a jedním okem pozorovala svět.

A co pejsci? Ti nasávali čenichem lesní vůni, kterou tak milovali.

Sledovali, co se kde šustne, a hlídali spokojený život v hájovně.

Tak takhle si tady spolu žili.

I přes malé šarvátky se strašidla se měli v hájovně všichni moc rádi. Žili pospolu na kraji lesa v Českém ráji a vedlo se jim dobře.

2.

Minúskové

S lunce stálo vysoko nad hájovnou a ohlašovalo, že se blíží poledne, čas oběda. Z komína stoupal kouř a všude to vonělo po pečení se zelím. Na okně odpočívalo těsto na knedlíky, což neuniklo mlsné kočce Kiki. Pacičkou se snažila dostat pod utěrku, aby tu dobrotu aspoň malinko očichala. Ale to už ji paní Rajska hnala, ať si hezky počká na svůj příděl. Kiki nevrle zamňoukala, zvedla ocas a šla si po svých.

Za hájovnou se ozývaly rány sekyrou. To pan hajný sekal dříví na zimu. Každý rok musel připravit celou fůru, aby bylo v hájovně čím topit a měli hezky teploučko. Brok mu věrně pomáhal a nosil v zubech polena na jednu hromadu.

Bíglice Princezna ležela v boudě, jen tlamička jí z ní vykukovala. Pozorovala svého milovaného Fleka, jak si hraje na honěnou se strašidly Smradivkou a Bafíkem. Poskakoval, běhal za nimi a štěkal jako malý psí kluk, až mu ušiska vlála jako mávátko. Strašidla se mu chechtala: „Kyš, kyš, nechtyl, trumbera, nemehlo!“ a dělala na něj dlouhý nos.

Princezna mu bezstarostné hopsání malinko záviděla. A tu jí na čumák dosedlo semínko pampelišky. Malý deštníček, který hledal místo, kam zapustit svůj život. Princezna chmýří chvíli pozorovala, pak si zhluboka povzdychla, a tím povzdychnutím

